

Chương thứ 5

CHÍN CHIÊU VÕ CÔNG

Au Dương Hải không dám cắt ngang nhã hứng của người thổi sáo, chàng tĩnh tọa ngồi một bên, khép hờ đôi mắt, thư thả lắng nghe... Những âm thanh trong vắt cứ miên man róc rách, nghe hay vô cùng. Không biết từ lúc nào chàng đã ngủ thiếp đi... Sao trời nhấp nháy. Gió sớm vi vu. Phương đông đã lộ ra ánh quang minh rực rỡ. Âu Dương Hải thức giấc. Phát giác mình đang ngủ trong động núi, xung quanh thân người chất đầy cỏ mềm mại dị thường, không biết người thổi sáo phủ lên người chàng từ lúc nào. Chàng trở lại phóng mắt nhìn khắp nơi, nhưng không thấy người thổi sáo đâu, chỉ thấy trên bàn đá bày đầy các loại đồ ăn gồm hoa quả lương khô, bên cạnh là một tờ giấy có dán lên một cục đá, trên giấy viết mấy chữ... "Cứ tạm thời ở đây tập luyện kỳ thuật võ công, trong quyển sách nhỏ này có ghi chép các tinh hoa võ học của danh phái võ lâm thiên hạ, ta mỗi ngày đêm đều đến thọ giải cho ngươi một chiêu, ngươi phải tận lực học cho thuộc khẩu quyết biến hóa chiêu thức, không được lười biếng, chín ngày sau ta không truyền dạy nữa, nhớ lấy, nhớ lấy!" Bên dưới không có đề tên, Âu Dương Hải cầm tờ giấy lên, đó là mấy tờ giấy quyền mỏng đóng lại mà thành... Âu Dương Hải ngắm nghía, trong lòng dâng lên một niềm cảm khái khôn tả... Đây thật là một sự kỳ ngộ cả đời khó gặp, bất cứ ai trong tình huống này nhất định sẽ mừng rỡ như điên, mừng như được báu vật, nhưng chàng lúc này phân vân, bối rối vô cùng... Bởi vì... Chàng không phải là người cuồng nhiệt với võ công, chàng không muốn đặt mình vào ân oán giang hồ. Chàng càng căm ghét sự giết chóc của võ lâm! Chàng... Nhưng... Hoàn cảnh mấy ngày rày của chàng giống như từng nút thắt buộc chặt bên mình chàng!

Thật là không hiểu được, lý lẽ càng thêm loạn, nút kết chưa giải, từng nút lại buột thêm!

Tựa như chàng không cách nào giải thoát khỏi ân oán thị phi trên giang hồ, sự ràng buột của giết chóc.

Cuối cùng...

Vì sự an toàn bảo toàn tính mạng, chàng quyết tâm đổi mặt với hiện thực, kiên cường phấn đấu!

Vì chống lại sự xâm hại từ bên ngoài, chàng quyết tâm chuyên cần học tập khổ luyện, thu được tuyệt k... cao siêu!

Vì đem tấn công chế ngự tấn công, chế thắng địch nhân, chàng quyết tâm xông vào dòng xoáy võ lâm giang hồ!

Đây là...

Ý trời?

Số mạng?

Con người?

Tuy nhiên, quyết không phải là nơi tâm chàng sở nguyện, nhưng chuyện đời luôn luôn là thứ khó mà như tâm sở nguyện!

Không sai! Sau khi Âu Dương Hải trầm tư, tạm thời trong lòng chàng nhẹ nhõm rất nhiều, chàng vươn tay chộp lấy thức ăn ăn cho kỳ no, sau đó cầm quyền sách nọ rảo bước ra khỏi động.

Phóng tầm mắt nhìn cảnh vật xung quanh, hóa ra cái động này đặt trong một u cốc, dưới đáy một vách núi sừng sững, trong cốc nở rộ những loại hoa núi màu sắc rực rỡ, róc rách dòng nước chảy, cỏ tươi xanh ngắt, thân tùng cao lớn chọc trời, lác đác lá roi, thật là một nơi quá tốt để học tập võ công.

Âu Dương Hải đứng dưới một cây tùng già xanh ngắt, lật giở quyền sách nhỏ ra, bên trong ghi chép toàn là kinh văn, câu chữ huyền ảo sâu xa, làm người phải tốn công suy nghĩ tham cứu.

Âu Dương Hải cau mày, chàng lật sang tờ thứ hai cũng vẫn là một đoạn kinh văn, ý chữ hình như càng thêm thâm ảo, chàng giở luôn đến tờ thứ chín, bên trong vẫn không có bất cứ một bức hình chú giải nào, mà toàn là kinh văn hàm ý thâm ảo.

Chàng càng xem đầu óc càng mụ mẫm, cảm thấy khô khốc vô vị.

Thình lình, Âu Dương Hải nghĩ đến lúc Thiên Sơn tăng thọ giải võ thuật cho mình có nói:

- Một người học võ chủ tại luyện khí, khí bình, thần sẽ ngưng, khí phù (nổi) thần sẽ loạn...

Chàng kêu thầm lên:

- Phải rồi! Ta hiện giờ tâm trí phù động, làm sao có thể ngộ giải đoạn kinh văn võ công tinh thâm này.

Nghĩ vậy, Âu Dương Hải lập tức ngồi tĩnh tọa dưới gốc cây ngưng khí điều tức.

Không lâu sau, khí bình tâm tịnh.

Chàng lại lật tờ thứ nhất, miệng tụng đoạn kinh văn:

- Tế tôn đại ý, vị học Phật thừa giả sơ cơ hữu nhị, nhất viết thanh hư, nhất viết dũng vãng, thanh hư vô chướng, dũng vãng vô tông, bất tiên biện thử, tiến thoái vô cơ. Thanh tử vi hà? Huyệt tủy thị dã. Dũng vãng thị dã? Dịch cân thị dã, dịch dã biến dã, cân tịnh dã...

Âu Dương Hải xem hết một đoạn này, nghĩ ngợi một lúc, bất giác khoan khoái gật gù, tiếp tục xem tiếp đoạn sau, tụng rằng:

- Nhân chi nhược biến vi cường, biến phản trường, biến nhu vi cương, cân tinh giả nhu, cân động giả cương. Thức nhất xuất, tinh hóa khí, khí hóa thần, thần hoãn hư, hư hóa ngũ hoa tụ đỉnh, thị vi vô thượng đại lực, lực dục ý hội biến hóa tùy tâm, thị vi tiểu thừa.

Đoạn kinh văn này, giải thích khó vô cùng, Âu Dương Hải xem đi xem lại mấy lần đều nhíu mày, tuy chàng biết thủ pháp chiêu thức ở trong ý chữ đoạn kinh văn, nhưng lý giải cả một giờ, dù có đem hai đoạn kinh văn của tờ thứ nhất đọc thuộc lòng như cháo chảy, chàng vẫn khó ngộ giải thâm ý của nó.

Sau giờ ngộ, Âu Dương Hải đứng bồi hồi bên ngoài động, trong đầu vẫn nghĩ ngợi động tác của chiêu thức này.

Bỗng chàng mừng rỡ kêu lên:

- Phải rồi, học Phật thừa giả sơ cơ hữu nhị, nhất viết thanh hư...

Chàng lập tức đứng ngay ngắn trên mặt đất, hai tay chấp lại, hốt nhiên hít mạnh một luồng không khí xuống đan điền, song chưởng ấn phía trước, chân đứng theo thế hình chữ đinh.

Âu Dương Hải vừa làm thức này, thần sắc trên mặt lập tức trầm ngưng, thần quang lấp lánh của đôi mắt dần dần thu lại, tư thế như một lão tăng nhập định.

Ước chừng một tuần trà, Âu Dương Hải vẫn không nhúc nhích....

Dường như chàng đã ngủ say...

Lúc này....

Đột nhiên ba con chim nhạn bay lướt qua trước mắt Âu Dương Hải...Chợt nghe Âu Dương Hải quát lên một tiếng. Mắt chàng vẫn nhắm, nhưng người nhanh như tên bắn, dương ngón tay búng một phát.

Oác, một tiếng chim kêu...

Một con chim nhỏ từ trên không rơi phịch xuống đất.

Âu Dương Hải khẽ mở mắt, cất tiếng cười ha hả.

Trong tiếng cười, cả niềm vui và hưng phấn lẫn lộn. Chàng chỉ một thức thành công, đương nhiên trong lòng vui mừng khôn tả, nhưng quý hơn nữa là chàng chỉ thấy một chiêu võ công này biết bao nhiêu là xuất kỳ, tuyệt diệu!

Chàng cảm thấy thức ... Bảo nguyên thủ ... này, bất kỳ ngoại địch nào xâm nhập đều có thể biến hóa đánh được, nhanh như chớp mắt, lẹ như tên bay làm cho người không cánh khó mà tránh khỏi.

Thật là một tuyệt chiêu chí mạng!

Mặt trời lặn....

Đêm tới...

Âu Dương Hải bồi hồi ngoài động.

Lúc này đã là giờ tý...

Âu Dương Hải ôm ấp niềm vui sướng mong đợi được thấy vị kỳ nhân mấy lần tương cứu mình.

Chàng mở mắt nhìn xung quanh...

Gió thổi cỏ lay, bóng cây nghiêng ngả.

Bất chợt tại u cốc này giọng nói rành rọt vang lên:

- Âu Dương Hải, ngươi ngộ giải tờ kinh văn thứ nhất chưa?

Âu Dương Hải nghe thế thì trông ra, chỉ thấy ngoài sáu bảy trượng, trên một phiến đá có một bóng người ngồi trên đó, chẳng hỏi cũng biết, người ấy chính là kỳ nhân thối sáo.

Âu Dương Hải mừng rỡ đáp:

- Sư phụ con đã ngộ giải rồi.

Nói xong chàng rào bước đi tới phiến đá...

Chỉ nghe kỳ nhân thối sáo cất tiếng:

- Ngươi nhận ta làm sư phụ cũng được, không nhận ta là sư phụ cũng xong, nhưng hiện giờ ngươi hãy đứng đó, không được tiếp cận bên ta.

Âu Dương Hải nghe vậy lập tức ngưng bước, sau khi ngạc nhiên, chàng nói:

- Người dạy võ k... cho con đều là sư phụ của con, đương nhiên thầy là sư phụ của con.

Kỳ nhân thối sáo nói:

- Nhưng ngươi lại phải hành lễ bái sư, mà bắt ta nhận lễ bái sư thì rất phiền phức, vậy đợi đến sau này lập đàn dựa theo qui củ mà hành lễ, hiện tại coi như ngươi là ký danh đệ tử.

Âu Dương Hải nói:

- Không biết sư phụ xưng hiệu gì?

Kỳ nhân thối sáo nói:

- Ta có hai đệ tử, sống chung bảy năm cũng không biết xưng hiệu của ta, điều này thì ngươi hà tất phải hỏi, nhưng hơn bốn mươi năm trước trong giang hồ họ gọi ta là: ...Thiết Địch quái hiệp....

Âu Dương Hải nói:

- Xin sư phụ có thể chỉ thị sư huynh của đệ tử là ai?

Thiết Địch quái hiệp nói:

- Họ là phận nữ nhi, chứ không phải là nam đệ tử, để cho người có thể chuyên tâm nhất ý tập võ, tạm thời ta không nói cho người biết hai vị đồng môn sư tỷ muội là ai? Nhưng họ đều cho rằng ta đã chết rồi.

Âu Dương Hải lặng yên không nói, nhưng trong đầu chàng lại nghĩ:

- Những gì mình hỏi, ông ta đều không trả lời rõ ràng, không biết là có ý gì?

Thiết Định quái hiệp lại nói:

- Người nói chiêu thứ nhất đã ngộ giải rồi, người tập luyện cho ta xem thử xem.

Âu Dương Hải đáp:

- Đệ tử tuân mạng!

Nói xong Âu Dương Hải đứng nghiêm trên mặt đất, hít vào mấy hơi thật sâu xong lập tức ra thế ... Bảo nguyên ... điều tức trong chốc lát, chàng đã điều vận khí bình hòa, sau đó trầm ngưng tại đan điền.

Dần dần chàng đã tiến vào cảnh giới ... Vật ngã lưỡng vong... (vật và ta đều quên hết)

Chợt nghe Thiết Định quái hiệp cất tiếng:

- Chiêu này tên gọi là ... Phản phác qui chân ..., chủ yếu là ... tĩnh... , càng tĩnh càng có thể phát huy uy lực uyên thâm, người mới bắt đầu khai thức mà đã làm rất khá. Bây giờ ta thử xem người đã ngộ giải công phu biến hóa trong đó chưa?

Thiết Định quái hiệp vẫn ngồi trên phiến đá, đột nhiên ông ta búng ngón tay bắn ra một viên Phi Hoàng thạch nhanh như điện chớp, phóng vút đèn huyệt trên vai trái Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải hé mắt nhìn thấy viên Phi Hoàng thạch sắp đánh tới rồi, bèn vung tay đánh vào viên Phi Hoàng thạch.

Chớp mắt, chỉ thấy thân hình Âu Dương Hải khẽ lay động, người chàng đã tránh ra xa bốn thước, vút một tiếng, viên đá Phi Hoàng thạch đã bắn trúng tảng đá phía sau.

Thiết Định quái hiệp nói:

- Người đã biết được yếu quyết trong đó, nhưng hãy còn chưa thuần thục, cho nên cú đánh của người không đánh trúng viên Phi Hoàng thạch, cũng có thể nói, người phản kích đã không đánh trúng kẻ địch. Chiêu ... Phản phác qui chân... này huyền diệu vô cùng, chính là cơ sở luyện tập võ công thượng thừa, nếu như người có thể luyện tập chiêu này đến mức tuyệt đỉnh, nội công của người cũng vô hình trung tăng tiến một bậc, công phu của người trong một ngày mà lại có thành tựu như vậy thật là hiếm có, ta vốn tính rằng phải thời gian chín đêm để thọ giáo cho người chín chiêu võ công này. Nhưng nay thì xem ra đại khái mất chừng bảy đêm thì người có thể luyện thành.

Trong lòng Âu Dương Hải cảm thấy xấu hổ vô cùng, không ngờ cú vừa rồi của mình lại không đánh trúng viên Phi Hoàng thạch, tuy Thiết Định

quái hiệp nói như vậy nhưng trong lòng chàng cảm thấy buồn bã không vui.

Thiết Định quái hiệp lại nói :

- Trí tuệ của người cực cao, yếu quyết biến hóa của chiêu ...Phản phác qui chân... này người đã lãnh ngộ rồi, tiến độ của người là chiêu thứ hai thứ ba, nhưng nếu như người không tự tin lãnh ngộ dự ảo diệu trong đó thì không nên tự ép mình tập luyện, nếu không thì sẽ đưa đến chỗ nguy hiểm, tẩu hỏa nhập ma, người nhớ lấy!

Âu Dương Hải nói:

- Đệ tử tuân mạng, chiếu theo chỉ thị của sư phụ mà hành sự...

Thiết Định quái hiệp nói :

- Đêm nay đến đây thì ngừng, ta phải đi đây.

Âu Dương Hải vội nói:

- Sư phụ! Kính hỏi chín chiêu võ công này có tên gọi thế nào?

Thiết Định quái hiệp nói:

- Chín chiêu võ công này là phần còn sót lại trong ...Hải lưu chân kinh... đã từng làm điên cuồng nhân tâm người võ lâm mấy trăm năm nay, niên đại của kỳ thư này lưu truyền rất lâu, từng vì nó mà phát sinh biết bao sự kiện lưu huyết, tranh qua đoạt lại, và cuối cùng đã đem bộ Hải Lưu chân kinh hoàn chỉnh xé tan ra, phần ta được là một bộ phận rất nhỏ, do đó không biết danh xưng của chiêu võ học này là gì...

Thiết Định quái hiệp hơi ngừng lại, nói tiếp:

- Chín chiêu võ học này là một loại tuyệt chiêu cực kỳ uy lực, một trăm năm trước đây Tâm đạo trưởng môn giáo Vô Tâm đạo trưởng Quan Thiên Thông học xong chín thức võ học này cơ hồ trong thiên hạ khó tìm địch thủ...

Thiết Định quái hiệp nói đến đây, đôi mục quang lạnh lẽo từ ngoài bảy trượng chiếu tới , Âu Dương Hải vừa đụng phải ánh mắt đó của ông ta bất giác run người.

Chàng cảm thấy nhần thần của Thiết Định quái hiệp vô cùng oai nghiêm.

Thiết Định quái hiệp trầm mặc một hồi nói:

- Người học tuyệt k... này xong nếu hành sự bừa bãi, dựa vào võ thuật để làm chuyện gian tà thì nhất định sẽ giống Vô Tâm đạo trưởng Quan Thiên Thông năm xưa, đi vào con đường chết.

Nguyên Vô Tâm đạo trưởng Quan Thiên Thông, một trăm năm trước bị cao thủ võ lâm các phái vây đánh chết tại ngọn núi Hồng Hà thuộc dãy Hoàng Sơn.

Âu Dương Hải mỉm cười nói:

- Sư phụ, đệ tử tuyệt đối sẽ không ý võ hại người.

Thiết Định quái hiệp khẽ gật gù, nói:

- Rất tốt! Ta biết ngươi là một nhân tài có thể dạy bảo được, không đến nỗi phải uống phí lời thề mà tự hủy bỏ.

Thiết Định quái hiệp nói xong, khẽ thở dài.

Âu Dương Hải nghe thế thất kinh, chàng cảm thấy tiếng thở dài này đầy rẫy những thế lương bi phần khôn tả xiết. Cảm thấy kỳ nhân này trong lòng nhất định ẩn dấu nhiều tâm sự ưu sầu không cho người biết.

Thiết Định quái hiệp nói :

- Âu Dương Hải, ngươi vào động nghỉ đi, mai ta lại đến.

Chỉ thấy ông ta chậm chậm đứng lên, đi xuống phiến đá, biến mất dần vào trong đêm tối.

Bảy ngày sau, Âu Dương Hải đã học thành công toàn bộ chín chiêu võ học trong phần sót lại của ...Hải Lưu chân kinh....

Đêm nay, chàng vẫn đứng xa xa ngó Thiết Định quái hiệp.

Bảy đêm truyền thụ tuyệt k..., Âu Dương Hải thủy chung vẫn đứng cách ông ta bảy trượng! Chàng vẫn không thấy mặt mũi thật của con người thân bí này, ngay cả thân ảnh của ông ta cũng chỉ mơ hồ, nhưng ân nghĩa dạy võ bảy đêm thì vĩnh viễn khắc sâu trong tâm khảm Âu Dương Hải.

Đêm nay, Âu Dương Hải không cảm thấy buồn ngủ tí nào, đứng bồi hồi trong cốc.

Trong đầu chàng nổi lên bóng dáng thân bí của Thiết Định quái hiệp! Giọng nói thân bí, tiếng sáo thân bí, hành tung thân bí....

Ông ta...Thiết Định quái hiệp thật sự là một kỳ nhân thân bí khó lường!

Càng kỳ quái hơn là dường như ông ta biết rõ thân thế của Âu Dương Hải!

Đêm khuya cũng thân bí!

Ngọn núi phía đông xuất hiện ánh thái dương, Thiết Định quái hiệp cũng biến mất ba giờ. Tâm lý Âu Dương Hải hỗn loạn, cùng theo bóng đêm từ từ tan hết, trầm tư mặc tưởng một hồi, hốt nhiên nghĩ đến Thiết Định quái hiệp giải thích đoạn kinh văn chiêu thức thứ chín ... Vạn vật thiện hư....

Âu Dương Hải đem tâm trí bình tĩnh trở lại, tay trái hoành ngang trước ngực, người đứng thẳng, hữu chưởng từ từ đẩy lên....

Một luồng chân khí theo chưởng đi lên, kinh lực mạnh mẽ xé không trung, thanh thế kinh người, đột nhiên một tiếng hét lớn, tay phải Âu Dương Hải bỗng nhẹ nhàng thu về.

Kỳ lạ thay, chàng vừa thu tay về thì luồng kinh khí mạnh mẽ chợt dừng, giống như cả một lực đạo được chàng thu về hết.

Ai ngờ trong lúc ấy.

Một cây tùng thân to bằng miệng bát không gió lại đổ. Nhưng thân cây tùng đổ xuống hoàn toàn không bị gì hết ngay cả vỏ cũng liền.

Đây quả là chuyện hiển nhiên không bàn cãi gì nữa!

Hóa ra Âu Dương Hải dung chân khí hữu hình vận chuyển thành vô hình, đã đánh tan nát phần thân cây sau lớp vỏ.

Âu Dương Hải thử nghiệm thành công trong bụng vừa mừng vừa sợ, không ngờ mình học được tuyệt k... chiêu thứ chín này, nội công lại có được thành tựu cao như thế, sự tiến triển thần bí đó làm chàng khó biết được nguyên nhân.

Chàng nhớ đến hồi còn ở Thiếu Lâm tự, tuy từng được Thiên Sơn tăng ngâm truyền võ, nhưng nội công thì trước đến giờ chàng chưa học tập, sao mình lại có được công lực thâm hậu dường ấy? Chẳng lẽ thật sự là thiên tư kỳ trí, thông tuệ siêu phàm?

Thiết Định quái hiệp mà Âu Dương Hải được gặp gỡ là một người thần kỳ!

Nhưng bản thân chàng cũng chẳng là người vô cùng thần kỳ sao?

.....

Âu Dương Hải ở thêm trong u cốc nọ đã qua ba ngày...

Trong thời gian ấy, chàng tập đi tập lại chín chiêu tuyệt k....

Tự nhiên, chàng từ trong ...Hải Lưu chân kinh... thể nghiệm ra càng thêm nhiều yếu quyết, mà còn tiến triển thần tốc, công lực gia tăng mạnh mẽ, thật là ngày đi ngàn dặm, thiên hạ vô địch!.

Từ đó cũng làm nổi lên sự hứng thú vô bờ của chàng đối với võ nghệ, không ngừng tìm tòi nghiên cứu, không ngừng rèn luyện, không ngừng tiến bộ....

Ngày nọ, lúc hoàng hôn, Âu Dương Hải rời khỏi u cốc.

Vốn chàng dự tính trở về gặp mẫu thân trước hết, nhưng bỗng nhớ đến thương thế của Khiên Thủ bang chủ Lý Xuân Hoa không biết đã khỏi hẳn chưa?

Tuy Lý Xuân Hoa đối với chàng không được thân thiện lắm, nhưng chàng cảm thấy công đức cứu độ thể nhân của nàng cũng đáng để kính phục. Mà Âu Dương Hải đã dò ra vị thế Âm Dương cốc từ lời nói của Đông Phương Ngọc, thì cũng nên đem tin tức này nói cho họ biết.

Không quá một giờ, Âu Dương Hải đã đến bên tòa phế viện của Khiên Thủ bang.

Trong màn đêm mông lung, chỉ thấy mái nhà liên san sát nhau, bóng đêm bao trùm tòa viện hoang lương này yên tĩnh không tìm ra dấu vết con người! . Nhưng Âu Dương Hải lại biết xung quanh trang viện bí mật bố trí cao thủ của Khiên Thủ bang luân phiên canh giữ, đây cũng chính là nơi đầm rồng huyệt hổ.

Âu Dương Hải đi đến cửa trang viện, kỳ lạ thay, trên cả con đường chàng lại không gặp một đệ tử tuần đêm nào của Khiên Thủ bang ngăn chàng xét hỏi, việc này làm chàng bất giác phải cau mày.

Hóa ra cửa lớn của trang viện lại mở toang, Âu Dương Hải cảm thấy ngạc nhiên sinh nghi, nói thầm:

...Lý Xuân Hồng là người thông minh, cơ trí chẳng lẽ nàng có dụng ý khác..... Chàng chậm rãi đi vào cửa lớn trang viện, đi thẳng vào đại sảnh...

Trong bóng đêm, Âu Dương Hải trông thấy cánh cửa đại sảnh đóng chặt. Ngay lúc đó....

Âu Dương Hải bỗng nghe tiếng gió nhẹ nổi ngay sau người.

Âu Dương Hải lạnh lẽo xoay mình, một bàn tay bất ngờ đã chụp vào áo chàng.

Người này xuất thủ rất nhanh, vô thanh vô tức.

Âu Dương Hải trong lúc cấp bách, lập tức nghĩ ngay đến tuyệt k... đã luyện trong u cốc, ý vừa nghĩ đến thì chiêu đã xuất ra...

Chỉ thấy vai Âu Dương Hải khẽ nghiêng, bàn tay trái chuyển nhanh, năm ngón tay búng trúng vào cổ tay của người nọ. Thật là chiêu thế xảo diệu vô cùng, bạn hay địch không biết, do đó Âu Dương Hải không dùng sức tận lực.

Người đánh chàng có năm mơ cũng không ngờ trên giang hồ lại có một thủ pháp thượng thừa kỳ ảo không thể tả này, nhưng người này võ công cực cao, cơ trí ứng biến cũng rất nhanh, hắn ta thừa lúc Âu Dương Hải không dụng kình lực, cổ tay hắn vận sức giật ra, đầu gối chân phải hắn thúc mạnh vào bụng dưới Âu Dương Hải.

Cái thức này nhanh như điện xẹt, người nào trúng phải nếu không chết thì cũng bị thương.

Nhưng nên biết võ công của Âu Dương Hải đã trải qua khổ luyện, đã đạt đến mức cao cường, huống hồ chín chiêu võ công Hải Lưu chân kinh chàng vừa luyện tập đều là võ học thượng thừa thân tùy ý xuất.

Do đó đôi phương vừa thúc đầu gối, Âu Dương Hải tự nhiên lùi lại một bước tránh khỏi.

Lúc này Âu Dương Hải đã thấy rõ đôi phương là một người áo lam, mặt mũi xanh xao lạnh lùng, đôi mắt lộ tia sáng kinh dị, ngẩn ngơ nhìn Âu Dương Hải hồi lâu rồi nói:

- Ngươi là ai?

Âu Dương Hải thản nhiên nói:

- Ta muốn tìm Lý Xuân Hồng tiểu thư.

Chưa nói xong, người áo lam đột nhiên rút trong người ra một ngọn chủy thủ sáng loáng, sấn tới một bước, một chiêu ...Phát Vân chỉ nguyệt... đâm nhanh vào yếu huyệt của Âu Dương Hải.

Người áo lam chỉ một thế đâm mà trong đó ẩn giấu ba lần biến hóa, cực kỳ nhanh chóng và lợi hại.

Âu Dương Hải thấy thế đâm tới, mười phần quái dị, thế đâm tuy nhanh nhưng làm như có kình lực ẩn chìm chưa phát.

Âu Dương Hải lạnh lùng nói:

- Các hạ cứ kiêu ra tay truy bức người thế này thì đừng trách ta vô lễ.

Tay phải chàng một chiêu ...Ngũ nhạc tọa long... chân trái sấn lên một bước, cùi chỏ đánh thốc vào yếu huyệt ...Huyền cơ... trước ngực người áo lam.

Người áo lam bị bất ngờ, lưỡi chủ thủ đang thế công phải bị chế ngự, làm hấn từ công thành thủ, lùi nhanh lại phía sau.

...Một chiêu thất cơ, toàn bàn thọ chết....

Người áo lam cảm thấy cổ tay phải nhón lên, ngọn chủ thủ đã bị đoạt mất, đồng thời ...Huyền cơ huyệt... cũng bị cùi chỏ Âu Dương Hải điểm nhẹ vào. Chỉ cần Âu Dương Hải gia lực thêm một chút, người áo lam lập tức sẽ bị thương dưới tay của chàng.

Người áo lam bình sinh đã trải qua không biết bao nhiêu trận đánh, ngày hôm nay bị người nhẹ nhàng dùng một chiêu đã đoạt được binh khí, điểm trúng huyệt, bất giác kinh hãi đứng trơ ra nhìn Âu Dương Hải...

Đột nhiên, trong đại sảnh vang ra một giọng nói quát mắng:

- Bạch Hoàng giáo chủ các ngươi là ai? Sao lại không ra đây, đợi đến khi hấn ra đây ta phải chửi đến tổ tông ba đời nhà hấn.

Chỉ nghe một tiếng cười lạnh lùng nham hiểm vang lên, rồi tiếng nói:

- Cái đồ thói tha như ngươi mà cũng muốn gặp mặt giáo chủ của chúng ta....

Tiếng người cuồng bạo kia giận dữ gầm lên...

Rồi dường như đánh ra một quyền mạnh đến long nhà đổ cửa.

Chợt nghe một tiếng ...A di đà Phật..., nói:

- Vu thí chủ, xin hãy bình tĩnh lại.

Âu Dương Hải nghe những giọng nói này chàng biết Khiên Thủ bang đã xảy ra biến cố lớn.

Chàng bỗng vận lực cấu chặt vào mạch môn của người áo lam, trầm giọng hỏi:

- Ngươi là người của Bạch Hoàng giáo?

Người áo lam bị Âu Dương Hải dùng kinh lực cấu mạnh xương cốt đau muôn gãy lìa, khẽ rên một tiếng nói:

- Ngươi đã biết ta là người của Bạch Hoàng giáo sao không ra tay giết ta đi.

Âu Dương Hải cười nhạt, tay trái điểm vào huyệt đạo của người áo lam, trầm giọng quát:

- Bọn Bạch Hoàng giáo bên trong nghe đây, đồng bọn của các ngươi đã bị ta chế ngự rồi.

Giọng nói chưa dứt bên ngoài vang vào một giọng nói lãnh lút:

- Phải Âu Dương tướng công không?

Âu Dương Hải quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau ngoài bảy trượng, có ba người phụ nữ xinh đẹp chậm rãi đi đến, họ là Lam Tinh Tinh phu nhân, Hắc Ưng phu nhân, Bạch Lộ Ty phu nhân, theo sát phía sau là một mục già

tóc đỏ tay chống gậy trúc, tất cả đều xúm xít theo Lục y m... nhân Đông Phương Ngọc, trong tay nàng vẫn ôm cây cổ cầm.

Âu Dương Hải trông thấy họ, không khỏi sửng sốt...

Thiếu phụ áo lam đi thẳng đến trước mặt Âu Dương Hải, cười nói:

- Không ngờ chúng ta lại gặp mặt nhau ở đây.

Âu Dương Hải lạnh lùng hỏi:

- Người của Khiên Thủ bang đã bị các người chinh phục rồi ư?

Thiếu phụ áo lam cười nói:

- Không chỉ là người của Khiên Thủ bang mà bao gồm cả những người trong võ lâm thiên hạ.

Chợt nghe thiếu phụ áo đen kêu lớn:

- Tiêu cầm lệnh chủ giá lâm, hãy mau mở cửa nghênh tiếp.

Âu Dương Hải biết Tiêu Cầm lệnh chủ là chỉ Lục y m... nhân Đông Phương Ngọc.

Bổng cửa đại sảnh mở toang, vụt ra mười hai người áo lam, trong tay mỗi người đều cầm lăm lăm một lưỡi dao chủy thủ sáng lóa.

Tiếp đó từ trong sảnh một người áo đỏ đi ra, gã chính là Hoành Thiên bắc đầu hàn Mạc Bá Thiên.

Lúc này trong đại sảnh đột nhiên thấp sáng lên mấy mươi ngọn nến, ánh sáng rực rỡ chỉ thấy bên trong một đám người ngồi đầy nghẹt, Âu Dương Hải thấy vậy ngạc nhiên vô cùng....

Thiếu phụ áo trắng, thiếu phụ áo đen và mục già tóc đỏ đi theo sát Đông Phương Ngọc tiến vào đại sảnh.

Âu Dương Hải cũng bèn theo sau thiếu phụ áo lam tiến vào!

Đảo mắt nhìn một lượt....

Âu Dương Hải giật mình, không ngờ trong đại sảnh này cơ hồ tụ tập đủ anh hùng hào kiệt trong võ lâm tại đây.

Trong đại sảnh rộng lớn bày đủ bàn ghế, bên phía đông có mười vị hòa thượng ngồi, họ chính là người của phái Thiếu Lâm, Âu Dương Hải đương nhiên nhận ra người cầm đầu là thủ tọa La Hán đường, Thiên Tuệ thiền sư, và kế đó là chín vị đệ tử La Hán đường, phía sau là sáu vị đạo sĩ áo vàng, Âu Dương Hải cũng nhận ra họ là đồng bọn của Cổ Mộc đạo trưởng phái Thanh Thành.

Hơn hai mươi lão nhân, và những đại hán ngồi ở mé Tây, cứ nhìn thần quang trong mắt họ thì biết họ đều là cao thủ thành danh nội công thượng thừa.

Phía Nam là đệ tử Khiên Thủ bang, Hộ pháp Liên Mị và Đông Tây Nam Bắc tứ đại đàn chủ đều ở đó, không thấy có Lý Xuân Hồng và Truy Phong tú sĩ Công Tôn Lạp.

Đứng xung quanh mọi người thì có chín người áo đỏ cao thấp mập lùn đều có, họ đứng yên như xác chết, hiển nhiên đám người này là ...Lạc Phách nhân....

Lúc Âu Dương Hải đảo mắt nhìn mọi người trong sảnh thì mấy chục đạo mục quang đều đổ dồn vào người Đông Phương Ngọc, chỉ có chín vị đệ tử La Hán đường phái Thiếu Lâm thấy nàng mà vẫn không động dung.

Âu Dương Hải sấn tới trước mặt nhị đại hộ pháp Khiên Thủ bang là Ngọc Tiêu tiên tử Liên Mị.

Mặt Liên Mị dầu dầu, nói:

- Âu Dương tướng công, sao tướng công cũng đến đây?

Âu Dương Hải nói :

- Liên cô nương, Lý Xuân Hồng cô nương và Công Tôn đại hiệp đâu?

Liên Mị trầm giọng nói:

- Họ bị Bạch Hoàng giáo bắt giữ.

Âu Dương Hải nói:

- Các người ở đây làm gì?

Liên Mị than rằng:

- Chúng tôi muốn tìm kiếm tin tức của Lý bang chủ.

Hoá ra trước khi Lý Xuân Hoa bị thương đã bắn thơ hẹn anh hùng hào kiệt thiên hạ các lộ đến tòa phế viện này tụ yến, để cùng thương thảo kế sách đối phó Bạch Hoàng giáo, ai ngờ Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng và Công Tôn Lạp mất tích một cách bí mật, tòa phế viện này đồng thời bị Bạch Hoàng giáo công kích và khống chế.

Âu Dương Hải lúc này đã hơi hiểu được tình hình.

Bỗng nghe một tiếng cuồng bạo kêu rằng:

- Mạc Bá Thiên, người nào là giáo chủ của các ngươi?

Âu Dương Hải đưa mắt nhìn thì chỉ thấy người đó là một đại hán mặt đen râu xồm, thân hình rất khôi ngô, nhìn bên ngoài hiển nhiên người này là cao thủ.

Mạc Bá Thiên cười lạnh lùng nói:

- Vu Bàng, ngươi còn ham hô lớn lối nữa thì đừng mong ta nhẹ tay đâu nhé!

Hóa ra người này là Hồng Sa Thủ Vu Bàng, vốn là cầm đầu bọn lục lâm bảy tỉnh Giang Nam, tính tình thô bạo nhưng lại là một người chính nghĩa, ông ta nghe Mạc Bá Thiên nói bèn giận dữ quát lớn:

- Mạc Bá Thiên, đã lâu nghe nói kiếm pháp của ngươi cực kỳ tàn độc, Vu Bàng ta muốn lãnh giáo ngươi vài cao chiêu!

Mạc Bá Thiên thấy họ Vu nắm tay thành quyền, lăm lăm muốn đánh, cười nhạt một tiếng nói :

- Tốt lắm, tốt lắm, muốn lãnh giáo thì qua đây.

Hồng Sa Thủ Vu Bàng đột nhiên từ trên ghế sọc tới, tay phải vù một chưởng từ ngực đánh thẳng ra.

Mạc Bá Thiên cười nham hiểm nói:

- Đây là ngươi tự tìm đường chết đấy nhé, không trách ta được đâu.

Lời nói chưa dứt, Mạc Bá Thiên xoay cổ tay rút trường kiếm, hàn quang sáng lòe!

Hồng Sa Thủ Vu Bàng thấy kiếm thế của gã, vội giật mình tung mình lùi lại.

Mạc Bá Thiên lạnh lùng nói:

- Người trốn khỏi thanh kiếm này thì ta không xứng là Hoành Thiên nhất kiếm bắc đầu hàn nữa.

Vừa buông lời, Vu Bàng cảm thấy trước mắt bạch quang vụt chớp, không khỏi thất kinh, gia tăng kinh lực xuống chân lùi nhanh lại phía sau.

Nhưng cảm thấy cánh tay lạnh toát, một cái đau nhói tim, cánh tay phải bị trường kiếm của Mạc Bá Thiên chặt đứt đến cùi chỏ.

Mạc Bá Thiên cười lạnh lùng, nói:

- Vu Bàng người nên rút khỏi giang hồ đi.

Nói xong thanh kiếm trong tay chuyển hướng đâm ra...

Âu Dương Hải thấy Vu Bàng bị hại dưới lưỡi kiếm của Mạc Bá Thiên, lập tức quát lên:

- Dừng tay lại!

Nội công chàng thâm hậu, tiếng quát này lớn như tiếng chuông đồng, chấn động ù ù lỗ tai của quần hùng hào kiệt trong đại sảnh, Âu Dương Hải quát xong người lao đến như thiên mã hành không (ngựa trời bay trên không trung).

Tiếng quát của chàng chưa dứt, người đã nhảy đến, một ngón tay điểm ra.

Trong một thoáng mà nhanh chóng vô cùng.

Mạc Bá Thiên kinh hãi nâng vội trường kiếm, một chiêu ...Bạch vân xuất tự..., múa kiếm như mưa sa phòng giữ yếu huyệt, rồi lùi nhanh ra xa ba bước.

Tay trái gã thuận thế chộp lấy , mạch môn cổ tay trái của Vu Bàng.

Sự việc diễn ra trong chớp mắt, đợi đến khi Âu Dương Hải xông đến cứu thì Mạc Bá Thiên đã đắc thủ.

Âu Dương Hải lao đến nhanh chóng vô cùng, Mạc Bá Thiên vừa cảm nã được mạch môn tay trái Vu Bàng thì chỉ phong của Âu Dương Hải đã đến sau lưng.

Mạc Bá Thiên rất nham hiểm, gã vốn biết rõ người lao đến cứu sẽ rất nhanh cho nên khi cảm nã cổ tay Vu Bàng gã lập tức nhảy vút sang bên.

Tuy gã ứng biến rất nhanh nhưng phía sau lưng vẫn bị chỉ phong của Âu Dương Hải quét trúng ...soạt... một tiếng, áo sau lưng gã rách tung để lại một lỗ dài mấy tấc.

Âu Dương Hải một chiêu chưa đắc thủ, Mạc Bá Thiên đã nhanh tay gia tăng kinh lực kéo Vu Bàng thân đến ngay trước mặt. Lúc này chiêu thứ hai của Âu Dương Hải vừa vận tung ra, tay trái Mạc Bá Thiên vận nội lực đẩy Vu Bàng một cái bay thẳng đến đầu ngọn chưởng của Âu Dương Hải.

Đến khi Âu Dương Hải phát giác thì chưởng phong đã đến trước ngực Vu Bàng. Vu Bàng không kịp mở miệng kêu tiếng nào chỉ nhắm nghiền đôi mắt chờ chết.

Ngón tay của Âu Dương Hải đã chạm y phục của Vu Bàng rồi. Trong lúc sinh tử đó chàng đột nhiên thâu kịp thể công.

Võ công Âu Dương Hải quả làm cho quần hào có mặt đều kinh hãi, nhất là Thiên Tuệ đại sư của phái Thiếu Lâm, đại sư đương nhiên thấy rõ đây là võ học thượng thừa thu phát tùy tâm, không ngờ một gã xuất thân làm công trong bếp ở Thiếu Lâm tự lại có được môn võ học nội gia tuyệt luân như vậy.

Cổ Mộc đạo trưởng ở phía sau hỏi nhỏ:

- Thiên Tuệ huynh, hẳn là đệ tử của quý phái?

Thiên Tuệ đại sư trầm giọng nói:

- Hẳn là phản đồ của bọn phái đang tróc nã.

Chợt nghe Mạc Bá Thiên cười nhạt nói:

- Hóa ra là ngươi, thật không ngờ!

Âu Dương Hải lạnh lùng nói:

- Ngươi thả ngay Vu Bàng ra!

Nguyên tay Vu Bàng bị kiếm chặt đứt máu tuôn như suối, lúc này mặt ông ta đã trở nên tím ngắt, nếu không kịp thời cầm máu thì sẽ chảy quá nhiều máu mà chết.

Đây là một chuyện cực kỳ tàn nhẫn...

Thiên Tuệ đại sư đã đứng lên, nói:

- Mạc thí chủ xin hãy bỏ Vu thí chủ ra.

Mạc Bá Thiên thấy thân mình Âu Dương Hải khế động, vội quát lên:

- Ngươi còn dám động một bước nữa trường kiếm của ta chỉ khế đưa lên cũng chém chết hẳn ngay tại trận.

Âu Dương Hải trợn mắt, nói:

- Ngươi cho rằng như thế có thể giải thoát được mình hay sao?

Chàng thấy tay Vu Bàng chảy máu không ngừng, thì không còn do dự nữa, cất tiếng cười nhạt tung mình tiến lên, tả chưởng quét một chiêu ...Huy trần thanh đàn..., tay phải dùng hai ngón thực chỉ và trung chỉ điểm nhanh vào yếu huyệt ...Khí môn... của Mạc Bá Thiên.

Mạc Bá Thiên khế lắc vai, mang theo cả Vu Bàng lùi lại tám bước cổ tay vận trường kiếm vung lên múa vù vù chém xuống.

Âu Dương Hải không tránh né kiếm, xoay người lao thẳng đến sát bên người Mạc Bá Thiên.

Đây là chiêu dĩ công khắc công, vừa mới xuất thủ thân người đã tiến tới, kinh hiểm vô cùng!

Mũi kiếm của Mạc Bá Thiên suýt còn chút nữa thì đâm trúng, nhưng kỳ diệu thay trong khoảng cách nhỏ bé đó, thân thủ của Âu Dương Hải đã đoạt được vị trí an toàn, nếu quá một chút thì máu đã đổ. Mạc Bá Thiên

tuy trải qua nhiều trận, gặp vô số cao nhân, nhưng với thân pháp xoay người quái dị của Âu Dương Hải thì gã mới gặp lần đầu, bất giác hơi sững sốt.

Ngay trong lúc gã hơi sững sốt đó...

Âu Dương Hải đã tiến sát đến bên cạnh tay phải đánh ngược lại một chiêu ...Băng phong thủy hà..., tiềm lực theo cánh tay phát ra đánh lại trường kiếm của Mạc Bá Thiên.

Tả chưởng liên tiếp đánh thốc ra ba chưởng.

Ba chưởng này tuy trước sau nối tiếp đánh tới nhưng vì tốc độ quá nhanh, giống như ba chưởng nhất tề xuất thù, làm mất người hỗn loạn, không còn thấy đường tránh né.

Mạc Bá Thiên thất kinh, toàn thân đột nhiên ngã ra sau, đến khi xương sống cách đất chừng ba tấc, gót chân khê dùng lực đẩy mạnh, cả người bắn lúi sạt mặt đất ra xa tám chín thước.

...Choang... một tiếng, trường kiếm của Mạc Bá Thiên đã bị Âu Dương Hải đánh rơi.

Lúc này Thiên Tuệ đại sư xông tới đón lấy Vu Bàng, ngón tay điểm nhẹ yếu huyệt cầm máu cho họ Vu.

Mạc Bá Thiên và Âu Dương Hải qua mấy chiêu giao thủ, ai nấy đều thấy rõ võ công tuyệt học giang hồ hiếm thấy của Âu Dương Hải, quân hào ngời một bên quan sát ai cũng kinh ngạc.

Đồng thời, trong bụng mọi người đều nghĩ:

...Mạc Bá Thiên sở dĩ được danh hiệu nhất kiếm Hoành Thiên bắc đầu hàn quả nhiên danh bất hư truyền....

Nên biết Âu Dương Hải vừa mới tránh đòn, xông tới, bức kiếm, thi triển tấn công tất cả đều là một chiêu tuyệt học của Hải Lưu chân kinh, mọi người trong sảnh đều cảm thấy với võ công của mình nhất định khó mà an toàn tránh khỏi chiêu này, mà Mạc Bá Thiên lại có thể tránh được, với trình độ võ công cao thâm như vậy của Mạc Bá Thiên, mọi người đều cảm thấy kinh dị biết chừng nào.

Hơn nữa, một người trẻ tuổi như Âu Dương Hải chưa hề nghe danh, mà võ công tuyệt cao như thế làm sao không làm cho người ta kinh hãi vạn phần, mấy mươi đạo mục quang đều đổ dồn nhìn vào chàng.

Ngay cả người đã gặp Âu Dương Hải rồi cũng cảm thấy kinh ngạc, nhất là Đông Phương Ngọc, Lam Tinh Tinh phu nhân, càng thêm kinh ngạc, bởi vì họ đã thấy qua võ công của Âu Dương Hải không hề có cao siêu như hồi nay, tuy nhiên, toàn sảnh chỉ có mình Đông Phương Ngọc biết Âu Dương Hải từng được người khấn xanh che mặt cứu đi, nàng nghĩ thầm:

...Chẳng lẽ trong hơn mười ngày qua hắn được cao nhân chỉ điểm?...

Sau khi Mạc Bá Thiên tránh khỏi thức đánh của Âu Dương Hải xong, lửa giận nổi lên bùng bùng, nên biết tính gã vốn thâm trầm, võ công thường là giấu k... không để lộ, người trong giang hồ tuy biết võ công gã cực cao

nhưng không một ai biết công phu chân chính của gã ra sao, hôm nay, gã bị đánh rơi kiếm dưới chưởng của Âu Dương Hải làm sao gã không nổi giận cho được.

Mạc Bá Thiên trên mặt lộ sát khí, cười nhạt một tiếng, nói:

- Võ học của các hạ thực xứng đáng là kinh địch, cả đời Mạc mỗ chưa gặp qua, thật là không ngờ tại cái thị trấn nhỏ bé này lại có thể gặp phải một cao nhân....

Gã ngẩng đầu buông tiếng cười lạnh lùng, lại nói:

- Nhưng, Mạc mỗ nghĩ không ra võ công của phái nào trong thiên hạ lại kỳ ảo như vậy, không biết vị kỳ nhân dị sĩ nào lại dạy được một đệ tử tuyệt vời như thế?

Mạc Bá Thiên đi khắp thiên hạ, kiến văn rộng rãi, biết rõ võ học các phái trong võ lâm tuy không tinh thông, nhưng chỉ cần đối phương vừa xuất thủ là có thể thấy được họ thuộc phái nào.

Nhưng gã lại nhìn không ra nguồn gốc võ công của Âu Dương Hải.

Mọi người tại đương trường cũng đều muốn biết sư thừa, môn phái của người trẻ tuổi này, mà trong võ lâm lại có vị cao nhân nào dạy được một đệ tử võ nghệ cao cường, thân hoài tuyệt k... như thế.

Chợt nghe La Hán đường thủ tọa đệ tử Thiết Trí tăng kêu lên:

- Hẳn là phản đồ của phái Thiếu Lâm chúng ta!

Tiếng nói vừa cất lên, mọi người lại thêm kinh ngạc, đảo mắt nhìn vào người Thiên Tuệ thiên sư, quân hào biết Thiên Tuệ là cao tăng Thiếu Lâm nhất định sẽ không trả lời giả dối.

Thiên Tuệ thiên sư làm râm niệm phật, nói:

- Hẳn là một tên làm công trong bếp của bốn tự. Vì phạm phải môn qui bản phái bây giờ lão nạp đang muốn tróc nã hẳn luận qui xử trị.

Những người trong quân hào khinh thị Thiếu Lâm tự, lúc này nghe nói thế cũng không khỏi biến sắc, nghĩ thầm:

...Chỉ một gã làm công nhà bếp thôi mà đã có võ công kinh nhân hãi thế rồi, từ đó có thể thấy nhân vật của Thiếu Lâm thật không phải tầm thường!....

Mạc Bá Thiên tuy không tin trong đám hòa thượng Thiếu Lâm lại có cao nhân dạy được một cao đồ này, nhưng trong trí nhớ của gã lần thứ nhất gặp Âu Dương Hải cùng giao thủ với Thiên kiếm bang chủ, quả nhiên toàn là tuyệt k... của phái Thiếu Lâm, trong bụng không khỏi bán tín bán nghi, gã cười nhạt nói với Thiên Tuệ thiên sư:

- Nói thế thì chiêu mới vừa rồi là tuyệt học Thiếu Lâm.

Thiên Tuệ thiên sư lắc đầu nói:

- Theo lão nạp biết, phái Thiếu Lâm không có chiêu thức như thế.

Âu Dương Hải trong lúc họ đang nói chuyện, cất bước đi lại phía Đông Phương Ngọc.

Thiên Tuệ thiên sư cho rằng chàng muốn bỏ đi, trầm giọng nói:

- Âu Dương Hải, người chớ đi, xin hãy theo lão nạp cùng trở về Thiếu Lâm.

Vừa dứt lời, chín vị La Hán cao đệ đồng lúc bật dậy bao vây Âu Dương Hải.

Thần quang đôi mắt Âu Dương Hải lóe sáng như điện, đôi lông mày cau lại lộ vẻ giận dữ lạnh lùng nói:

- Ta không phải là đệ tử Thiếu Lâm, chỉ vì muốn no cái bụng nên phải vào Thiếu Lâm tự làm công nhà bếp mà thôi, các người nếu cứ nhè nhằng như vậy thì đừng trách ta xuất thủ không nể người.

Thiên Tuệ thiên sư chấp song chương nói:

- Âu Dương Hải, người chưa hề hành lễ bái sư của bốn phái, đương nhiên không phải là đệ tử Thiếu Lâm, nhưng lão nạp muốn nói một câu, người là người của phái nào sai tới Thiếu Lâm tự?

Âu Dương Hải cười nhạt, nói:

- Ta đã nói không biết bao nhiêu lần, ta không môn không phái, cũng không bị ai sai khiến đến nằm vùng ở Thiếu Lâm, tin hay không tin tùy ở các người.

Thiên Tuệ thiên sư nghe vậy khẽ nhượng đôi mi, chậm rãi nói:

- Người đã không phải được người khác sai đến mà lại phạm tội giết người, bốn phái qui luật nghiêm minh, nhất định phải theo công bằng mà luận tội, người phen này phải theo lão nạp trở về chùa Thiếu Lâm.

Âu Dương Hải hừ một tiếng, nói:

- Các người nếu muốn ta trở về Thiếu Lâm, trừ phi giết chết ta đi.

Cổ Mộc đạo trưởng từ từ đứng dậy nói:

- Vô lượng thọ phật! Thiên Tuệ thiên sư xin hãy tạm thời bỏ việc tư mà vì việc công.

Thiên Tuệ nghe vậy chợt nhớ đến mục đích đêm nay đến đây...Khế niệm...A di đà phật... một tiếng, giơ tay phẩy một cái, chín vị La Hán đệ tử lập tức lùi lại.

Bầu không khí lúc đó vô cùng căng thẳng, nhờ một tiếng nói của Cổ Mộc đạo trưởng mà tiêu trừ.

Mạc Bá Thiên phần nộ cùng cực, cười nhạt nói:

- Đồ mũi trâu, các người hôm nay lại muốn rời khỏi đây an toàn sao?

Cổ Mộc đạo trưởng nói:

- Chúng ta đã dám đến đây, thì sớm đã bỏ ngoài chuyện sống chết ra ngoài. Mạc Bá Thiên, người là một danh gia võ lâm, tất sẽ thủ tín, bây giờ, có thể nói ra tin tức của Khiên Thủ bang chủ được không?

Lúc này Âu Dương Hải đưa ánh mắt dò hỏi nhìn Đông Phương Ngọc như đang hỏi nàng rằng:

...Cô cầm giữ Lý Xuân Hoa và mọi người ở đâu?...

Mặt Đông Phương Ngọc không có phản ứng.

Đột nhiên Lam Tinh Tinh phụ nhân dùng tay vẩy khế, Mạc Bá Thiên lập tức đến cạnh nàng, hai người kề tai to nhỏ một hồi.

Mạc Bá Thiên ha hả cười lớn nói:

- Đương nhiên có thể nói cho biết tin tức của bọn Khiên Thủ bang rồi, có điều Tiên Cầm lệnh chủ giáo ta hỏi trong các người, ai có đảm lượng đi gặp Khiên Thủ bang chủ?

Ngọc Tiêu tiên tử Liên Mị vội vã nói:

- Bây giờ ta muốn gặp bang chủ của chúng ta. Phiền dẫn đường!

Mạc Bá Thiên nói:

- Được lắm, được lắm, Liên hộ pháp nàng cùng đi với lệnh chủ của ta!

Lúc này, Đông Phương Ngọc, Lam, Hắc, Bạch phụ nhân và mụ già tóc đỏ, năm người chậm rãi đi vào trong một viện.

Liên Mị hơi kinh nghi một lúc rồi lập tức cất bước đi theo.

Đột nhiên Âu Dương Hải kêu lớn:

- Khoan đã Liên hộ pháp, tại hạ cùng đi với hộ pháp.

Mạc Bá Thiên vụt rút kiếm nhảy tới quát lớn:

- Các hạ muốn đi, xin đợi một lát.

Âu Dương Hải vung tay phóng một chưởng thẳng vào gã, kêu lên:

- Liên hộ pháp, cô không nên đi!

Mạc Bá Thiên tránh đòn tấn công của Âu Dương Hải, cười nhạt nói:

- Chóc nữa thì các ngươi sẽ không thể nào sống sót!

Liên Mị nghe tiếng kêu gọi của Âu Dương Hải bèn dừng bước quay đầu lại....

Ngay lúc đó, bọn Đông Phương Ngọc đã ra khỏi đại sảnh, đồng thời ở viên môn xuất hiện sáu người áo lam, trong tay mỗi người đều cầm một lưỡi chủy thủ.

Nền trong đại sảnh đồng loạt tắt phụt, xung quanh một màn tối đen.

Trong bóng tối vang lên tiếng cười nham hiểm của Mạc Bá Thiên, nói:

- Bây giờ các người đã là chim lồng cá chậu cả rồi, trước mắt chỉ còn hai con đường để đi, một là mỗi người uống một viên thuốc của lệnh chủ chúng ta ban cho, còn một con đường kia là từng người một đi gặp Khiên Thủ bang chủ.

Âu Dương Hải lạnh lùng hỏi:

- Mạc Bá Thiên, ngươi ở đâu?

Nên biết trong đại sảnh một màn tối om mọi người tuy đều võ công thâm hậu nhưng không thể lập tức nhìn được mọi vật trong bóng tối. Mạc Bá Thiên không trả lời câu hỏi của Âu Dương Hải, tiếp tục nói:

- Trên cái bàn phía tây có bảy mươi ba viên thuốc, mỗi người các ngươi đi lấy một viên...

Âu Dương Hải quay đầu nhìn sang phía tây, chỉ thấy một bóng đen đặt trên bàn một vật, Âu Dương Hải quát to một tiếng tung người qua, song chưởng một trước một sau đánh ra....

Lực đạo mãnh liệt từ thể chưởng bay thẳng đến bóng đen cạnh bàn. Bóng đen phát giác Âu Dương Hải xông đến cười nhạt một tiếng, tả chưởng vận kinh lực đẩy ra, tay phải rút ra một lưỡi chủy thủ.

Hắn chưa kịp xuất thủ thì đã trễ, chỉ nghe một tiếng kêu rú, thân mình gã như ngựa vượt dây cương lao vào tường đánh sầm, miệng học máu tươi chết ngay tại chỗ.

Hóa ra lực đạo của Âu Dương Hải đánh tới phân thành hai luồng, trước là hư sau là thực, bóng đen hầy còn chưa tiếp xúc kinh lực hư nhược trước mặt thì ngực đã bị lực đạo êm ru phía sau đánh trúng. Nên biết một chiêu này là một chiêu rút từ chiêu thứ chín ...Vạn vật thực hư... trong phần sót lại của Hải Lưu chân kinh.

Âu Dương Hải vừa ra tay đã đánh chết người đó, mọi người trong sảnh không khỏi thất kinh. Mạc Bá Thiên vì sợ oai một chưởng của Âu Dương Hải nên không dám lên tiếng.

Âu Dương Hải quát lớn:

- Mạc Bá Thiên, nếu ngươi không gọi Đông Phương Ngọc ra đây thì ta không còn khách sáo nữa.

Lại nghe một tiếng cười nhạt, nói:

- Dù ngươi có dũng khí của trượng phu nhưng e rằng ngươi cũng khó mà chống nổi chín người Lạc Phách nhân vây đánh.

Trong bóng tối, Âu Dương Hải trông thấy chín cái bóng áo đỏ từ từ ép lại phía chàng.

Âu Dương Hải biết Lạc Phách nhân ai nấy đều là cao thủ thành danh trong võ lâm bị Bạch Hoàng giáo đầu độc trở thành mất đi lý trí, võ công của họ cực kỳ lợi hại.

Âu Dương Hải lập tức thủ thế, sử ra chiêu ...Phản phác qui chân....

Chàng nghĩ, chỉ cần chín người vừa xuất thủ, mình sẽ ra tay dùng độc thủ.

Chợt nghe một tiếng ...Vô lượng thọ phật... trầm trọng vang lên, nói:

- Âu Dương Hải thiếu hiệp, xin hạ thủ lưu tình, những người này đều là anh hùng hào kiệt võ lâm lúc trước, chỉ vì trúng mê dược của Bạch Hoàng giáo mới mất đi lý trí.

Hóa ra Cổ Mộc đạo trưởng trong bóng tối thấy Âu Dương Hải thủ thế hàm ẩn sát khí cực kỳ lợi hại, nên lên tiếng nhắc nhở Âu Dương Hải nghe vậy giật mình, nói thêm:

...Phải à! Nếu Nhiếp hồn thuật mà ta bị chưa giải trừ được, thì cùng là một bọn với những người đáng thương kia....

Vừa nghĩ chưa xong thì thấy một Lạc Phách nhân đã xuất thủ, người xuất thủ là Thiên Kiếm bang chủ, cây Thất tinh kiếm trong tay bắn ra luồng hàn quang lạnh buốt đánh tới...

Âu Dương Hải tai mắt tỉnh táo, chàng lách người tránh khỏi một kiếm nhưng chưa xuất thủ.

Chợt nghe một tiếng kêu rú vang cả đại sảnh. Đồng thời nghe giọng cười nham hiểm của Mạc Bá Thiên kêu lên:

- Các người không uống thất hồn đan thì chỉ có chết ở trong tay Lạc Phách nhân ha ha ha ha

Hóa ra Lạc Phách nhân khác đã hạ độc thủ giết một người trong sảnh.

Lại một tiếng rú thê lương...

Quần hào và Lạc Phách nhân, và bọn áo lam trong sảnh triển khai một trận đấu đá hung mãnh kịch liệt.

Kiểm ảnh chưởng phong vun vút giao thoa lẫn nhau.

Máu đỏ thịt rơi, tiếng la hét vang rền!

Bỗng...

Âu Dương Hải hét lớn một tiếng, một chưởng đánh lui Thiên Kiếm bang chủ Quách Độc Phong, tránh mình sang bên cao giọng hô lớn:

- Ai có mũi lửa!

Chợt nghe một tiếng nữ nhân cất lên:

- Âu Dương tướng công, tiểu nữ có.

Âu Dương Hải xông tới, đánh ra vù vù hai chưởng đẩy lui hai Lạc Phách nhân trước mặt.

Lúc này bên người chàng bay lên một mùi hương kỳ dị, lập tức cảm thấy váng đầu mở mắt, Âu Dương Hải vội vã tung chưởng đánh mãnh liệt.

- ...i chao! Một tiếng kêu đau đớn.

Âu Dương Hải vội xông lại chụp trúng cổ tay người đó quát lớn:

- Mau đưa thuốc giải ra đây. Ủa! Là cô nương?

Âu Dương Hải trông rõ người này lại là Khiên Thủ bang hộ pháp Ngọc Tiêu tiên tử Liên Mị, không ngờ nàng lại là người của Bạch Hoàng giáo phái đến nằm vùng. Liên Mị thều thào:

- Người ra đòn dữ quá....

Âu Dương Hải cảm thấy đầu óc càng lúc càng choáng váng hôn trầm, chàng một mặt vận công chế ngự sức tấn công của mê dược, một mặt vội hỏi:

- Bang chủ đang ở đâu? Nói mau, nếu không thì đừng mong sống sót.

Liên Mị khẽ hé mở đôi môi nói:

- Là ta hại họ...nhưng ta không thể không nghe sự sai khiến của bọn họ, thuốc giải...trong...người ta...một ...cái bình...bên trong có...

Đột nhiên nàng phun ra một bùm máu tươi ngả vào trong lòng Âu Dương Hải tắt thở mà chết!

Âu Dương Hải không hiềm kỵ nam nữ phân biệt, đưa tay vào người nàng lấy ra một cái bình nhỏ. Chàng vội vã đổ ra một viên thuốc rồi nuốt xuống.

Trong giây lát, đầu óc của chàng đã tỉnh táo, đặt thi thể Liên Mị xuống, đang muốn xông lên tiếp tục cuộc chiến...

Đột nhiên trong đại sảnh sáng sủa trở lại, rõ ràng đã có người châm lửa đốt nền...

Âu Dương Hải liếc thấy ba người áo lam xông lại phía chàng, vù vù vù, chàng liền tiếp phóng ra ba đợt kinh phong hùng hậu...

Ba người áo lam đồng thời trúng chưởng hự lên một tiếng ngã nhào xuống đất.

Mạc Bá Thiên quát lớn:

- Mọi người lùi lại! Thủ giữ hai cửa.

Chín lạc phách nhân và những người áo lam nọ nhanh chóng tản ra lùi lại giữ vững bên cánh cửa.

Trận đấu ác liệt bây giờ đã đình chỉ. Trong sảnh máu tươi, thi thể đầy đất, thê thảm vô cùng.

Trận đấu này, Bạch Hoàng giáo bốn người bỏ mạng, quân hào có gần nửa số bị thương vong.

Mọi người tựa hồ như trải qua một cơn ác mộng, mà lúc tỉnh lại vẫn còn bàng hoàng...

Đông Phương đàn chủ Lạt thủ ma nữ Châu Ngọc Hoa của Khiên Thủ bang đột nhiên phát hiện thi thể của Liên Mị, kinh hoàng kêu lên một tiếng xông lại.

Âu Dương Hải lạnh lùng nói:

- Nàng ta là người của Bạch Hoàng giáo.

Lạt thủ ma nữ Châu Ngọc Hoa thất kinh nói:

- Sao ngươi dám nói Liên hộ pháp là người của Bạch Hoàng giáo, có phải ngươi giết nàng không?

Âu Dương Hải gạt đầu nói:

- Vừa rồi Liên Mị đã dùng thuốc mê ám toán tại hạ...

Châu Ngọc Hoa biến sắc, quát:

- Ngươi nói vậy, ngươi mới là người của Bạch Hoàng giáo.

Âu Dương Hải khẽ nhướn mày, nói:

- Không tin thì cô nương hãy hỏi Mạc Bá Thiên.

Mạc Bá Thiên cười hề hề, nói:

- Các đại môn phái trong thiên hạ hiện nay đều có người của Bạch Hoàng giáo, có gì là lạ đâu.

Châu Ngọc Hoa nghe vậy kinh ngạc vạn phần, vì nàng và Liên Mị có cảm tình rất mật thiết, Liên Mị lại là người của Bạch Hoàng giáo sao nàng không hề biết gì cả.

Thiên Tuệ thiên sư đưa mắt nhìn những thi thể trong đại sảnh, luôn mồm niệm phật.

Đột nhiên đôi mắt ông bộc lộ một tia sáng, nói:

- Cổ Mộc đạo trưởng, đêm nay chúng ta phải đại khai sát giới rồi.

Mạc Bá Thiên cười nhạt nói:

- Nếu các ngươi không chịu uống Thất hồn đan kia phát động lần tàn công thứ hai xem thử các người còn có mấy người có thể sống sót.

Vừa nói xong, có mấy người sợ chết đi thẳng đến cái bàn ở phía đông...

Âu Dương Hải quát:

- Đứng lại!

Tiếng quát này của chàng vang rền như tiếng đại hồng chung, chấn tỉnh đầu óc mấy người kia, vội vàng lùi lại.

Thiên Tuệ thiên sư chấp tay nói:

- Mạc thí chủ, nếu người còn bày ra những việc tàn nhẫn vô nhân đạo như thế này, thì hãy thử cho ngã Phật không từ bi nữa.

Mạc Bá Thiên mỉm cười nói:

- Đại sư muốn tế thiên hành đạo ư?

Đôi mắt Thiên Tuệ thiên sư phóng ra tia sáng kỳ dị, nói:

- Mạc thí chủ, ta muốn lãnh giáo mấy chiêu tuyệt học của thí chủ. Chợt Thiết Minh tăng vệt mọi người đi ra, nói:

- Xin sư phụ lùi lại để đệ tử thu phục tên hung thủ này.

Mạc Bá Thiên thản nhiên nói:

- Chết trước hay sau chẳng qua chỉ cách nhau một tý thời gian, vậy mà...

Gã vừa nói xong, đột nhiên Âu Dương Hải lao đến.

Mạc Bá Thiên giơ tả chưởng đánh ra một luồng kinh lực.

Âu Dương Hải dường như không kịp phòng bị, bị lực đạo nọ va chấn, toàn thân bay lên rơi xuống ngoài ba trượng đứng vững như không có chuyện gì.

Mạc Bá Thiên thất kinh, nghĩ thầm:

... Võ công người này thật khó mà lường được, làm sao bị nội kinh của ta đánh trúng mà vẫn không tổn hại gì?...

Âu Dương Hải lao nhanh tới cửa đại sảnh, đồng thời kêu lên:

- Các vị lui nhanh, thế lực kẻ địch hùng hậu...

Vù vù! Âu Dương Hải đánh hai chưởng vào hai người áo lam.

Tiếng quát này của chàng làm bừng tỉnh quần hào, liên tiếp những tiếng la hét vang lên.

Âu Dương Hải đánh ra hai chưởng, rồi phi thân nhảy lên lao vào Mạc Bá Thiên.

Mạc Bá Thiên thấy chàng phi thân đánh xuống biết là lợi hại, không dám đối đòn trực tiếp, phẩy tay áo một cái, nhảy ngang sang trái chín thước.

Hóa ra Âu Dương Hải biết chín người Lạc Phách nhân trên đường trường hoàn toàn nghe theo lệnh chỉ huy của Mạc Bá Thiên, nếu như có thể đánh được hắn, hoặc là trói được, thế thì chín người Lạc Phách nhân võ công cao cường kia cũng là đồ vô dụng ngu ngốc.

Âu Dương Hải vận mình lộn một vòng trên không trung, nhanh như sao sa phóng thẳng theo Mạc Bá Thiên, chưởng phong như kiếm quét, đánh vào vai sau. Hai chân của Mạc Bá Thiên còn chưa đứng vững thì chỉ phong của Âu Dương Hải đã sát bên người.

Mạc Bá Thiên kinh sợ vội nằm rạp xuống, tay đánh ngược lại một chưởng ...Hồi đầu vọng nguyệt..., kiếm trong tay phải cũng đâm nhanh ra.

Gã biết rõ không thể tránh khỏi thể truy kích như điện xẹt của Âu Dương Hải, cho nên quyết liền tận dụng hết sức bình sinh đánh ngược trở lại.

Âu Dương Hải tuy thân hoài tuyệt k... võ học nhưng với kinh nghiệm đối địch thì chàng còn thiếu, Mạc Bá Thiên lại liễu lĩnh dùng cách đánh lưỡng bại câu thương không đếm xỉa đến nguy hiểm tánh mạng, quả nhiên Âu Dương Hải phải thu chiêu, chàng khẽ vận mình, thân người đang xông tới đột ngột dừng lại, tiện thể mượn luôn tiềm lực của đôi phương bay lùi trở lại sáu bảy thước.

Mạc Bá Thiên mạo hiểm hóa giải được một chiêu nguy cấp, sợ đến nỗi toát mồ hôi lạnh.

Chín Lạc Phách nhân trong lúc Mạc Bá Thiên chưa phát hiệu lệnh, họ đều đứng trờ trờ trên mặt đất, chỉ còn lại hơn mười người áo lam thủ giữ cửa đại sảnh.

Mười mấy người áo lam võ công tuy cao nhưng khó mà chống nổi, bị quần hào vây đánh, trong chớp mắt bên bọn áo lam đã bị thương sáu, bảy người chỉ còn lại sáu người đang cố chết chiến đấu.

Mạc Bá Thiên thấy vậy càng thêm giận dữ, tay trái đưa nhanh vào người...

Âu Dương Hải tung mình tới vung tay đánh xuống một chưởng.

Mạc Bá Thiên đã biết sự lợi hại của Âu Dương Hải, thấy chàng đến cực kỳ nhanh, không cách nào rút vật trong người ra được, tay phải kiếm tay trái chưởng nhất tề tấn công trở lại.

Một kiếm một chưởng này của gã kỳ ảo, lạnh lợi vô cùng.

Âu Dương Hải chưa hiểu ra chiêu này, đành phải tạm thời thu chưởng lùi lại.

Chợt nghe một giọng lạnh lạnh quát lên:

- Lệnh chủ truyền lệnh, lam y đồ sĩ hãy lùi xuống.

Lúc này sáu người áo lam lại bị thương thêm một người nữa, còn lại năm người nghe thấy vậy như trút được gánh nặng, nhanh chóng lùi ra, quần hào lũ lượt ra khỏi sảnh.

Âu Dương Hải đang nghi hoặc lệnh thoái lùi của lam y phu nhân...bỗng nhiên...

Một tiếng đàn vang lên.

Tang tang...

Âu Dương Hải thất kinh quát lớn:

- Chư vị mau tránh khỏi nơi đây, rời khỏi càng xa càng tốt...

Tuy nhiên, quần hào nghe tiếng đàn, ai nấy đều dừng bước đứng sững lại. Tiếng đàn như khóc. Âm điệu cực kỳ thê lương..

Trong chớp mắt, thần sắc trên mặt quần hào đều lộ ra vẻ bi thương vô hạn. Âu Dương Hải và Mạc Bá Thiên với chín người Lạc phách nhân trên mặt cũng lộ vẻ kích động.

Tiếng đàn tung tung tang tang...

Lúc cao lúc thấp, lúc chậm lúc nhanh!

Giống như tiếng châu ngọc chạm nhau, phát tiếng lanh canh thật hay!

Giống như vạn trượng phi lãng, rung chuyển tâm hồn. Sự biến hóa của tiếng đàn nhanh như chớp mắt, bứt đứt tơ lòng. Hiển nhiên, tâm thần của mọi người bị tiếng đàn kỳ dị này dẫn dụ đến cảnh giới quên đi bản thân mình. Trong đầu óc, chỉ là trống rỗng...Không nhớ gì nữa, không nghĩ gì, không cầu mong gì.

Âu Dương Hải thấy hiện trạng ấy thì giật mình, trong đầu chàng hiện lên chiêu thức Phản phác quy chân thu thần tĩnh trí trong Hải Lưu chân kinh, Âu Dương Hải lập tức bảo nguyên thủ khí, đứng yên vận nội công.

Trong chốc lát, Âu Dương Hải đã thoát khỏi ma lực tiếng đàn, chàng từ từ bước vào cảnh giới ngã vật lưỡng vong. Lúc này quần hùng ai ai cũng như mất hồn, mục quang vô thần, đứng ngây ra không nhúc nhích...

Đột nhiên...

Bên ngoài có tiếng người than

- Châu nhi, đừng đàn nữa, nếu đàn nữa thì cả lão lão đây cũng không chịu nổi nữa.

Thanh âm chợt dừng lại.

Từ ngoài cửa viện thất, Đông Phương Ngọc chậm chậm đi đến, mục già tóc đỏ và Lam, Bạch, Hắc ba người cũng bước theo. Chỉ nghe Lam y phu nhân cười nói:

- Người xem kia, ai ai cũng như pho tượng gỗ

Bạch y phu nhân hỏi:

- Tiểu thư, những người này xử trí ra sao?

Đông Phương Ngọc nói:

- Những người khác nội công đều yếu hơn Mạc tổng quản và Lạc phách nhân đợi đến khi Mạc tổng quản tỉnh lại tự sẽ có cách xử trí bọn chúng. Còn người này chúng ta bắt hẩn về Lý gia đại viện!

Nàng lấy tay chỉ vào Âu Dương Hải. Đột nhiên Âu Dương Hải mở mắt, cười nhạt nói:

- Người nghĩ thật chu đáo, nhưng ta tỉnh lại nhanh hơn họ.

Bọn Đông Phương Ngọc nghe chàng nói đều thất kinh. Họ thấy đôi mắt Âu Dương Hải thần quang sáng rực, không hề giống như người bị tiếng đàn mê hoặc, nói như thế thì chàng không bị cảm nhiễm tiếng đàn hay sao?

Đông Phương Ngọc hỏi nhỏ:

- Lão lão, lão cho rằng tiếng đàn ta mới đàn hồi nãy thế nào?

Mục già tóc đỏ nói:

- Thật là quái lạ, chẳng nhẽ trong thiên hạ có người không bị cảm nhiễm tiếng đàn này ư?

Đông Phương Ngọc nói:

- Ta đã từng thấy qua một người và giờ đây hẳn là người thứ hai.

Mụ già tóc đỏ hỏi:

- Châu nhi, người đó là ai?

Đông Phương Ngọc lắc đầu nói:

- Ta không biết hẳn.

Âu Dương Hải khế hừ một tiếng, nói

- Ta hỏi ngươi, tỷ muội Khiên Thủ bang chủ và Công tôn đại hiệp đang ở đâu?

Đông Phương Ngọc thản nhiên nói:

- Ngươi muốn gặp những người đó làm gì?

Âu Dương Hải bị nàng hỏi đứng sững người một lúc mới nói:

- Ta muốn biết vì họ bị các ngươi làm hại?

Đông Phương Ngọc nói:

- Họ hãy còn chưa chết, ngươi không cần phải đi gặp nữa!

Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng nói:

- Nếu ngươi không nói ra họ bị giam cầm ở đâu, đêm nay các ngươi đừng mong rời khỏi đây.

Đông Phương Ngọc lạnh lùng nói:

- Ngươi tự tin vậy sao?

Âu Dương Hải nói:

- Không tin thì hãy thử xem!

Đông Phương Ngọc quay lại nói với lam y phu nhân:

- Cô đi tiếp hẳn vài chiêu xem sao?

Lam Tinh Tinh phu nhân mỉm cười với Âu Dương Hải nói:

- Xem ra Âu Dương võ nghệ đại tiến, tiện thiếp xin mạo muội. Âu Dương Hải khế khép hờ đôi mắt, bảo nguyên thủ thế, vẽ như không để đến bên ngoài.

Lam y phu nhân thấy Âu Dương Hải đứng yên thu thần, trong lòng chợt dạ nói thầm:

...Võ công của hắn thật là tinh tiên ghê gớm, chả trách ý lệnh chủ muốn thâu phục hắn, nếu hắn thật sự có thể hiếu trung với lệnh chủ thì thế lực của Tiêu Cầm hội càng thêm lớn mạnh....

Nàng tính thầm như vậy, tay trái đột nhiên móc từ trong người ra một viên thuốc màu đỏ hồng kẹp chặt trong tay.

Nên biết lúc này Âu Dương Hải khí bình tâm tịnh, tuy bề ngoài chàng khế hờ đôi mắt, nhưng kỳ thực mỗi cử động nào của kẻ địch đều không lọt khỏi tầm mắt của chàng.

Âu Dương Hải mở bừng mắt, phát ra một luồng hàn quang, chăm chú nhìn vào ngón tay lam y phu nhân, lạnh lùng nói:

- Ta khuyên phu nhân không nên dùng thủ thủ pháp ma qui huyền này, nếu không thì hãy coi chừng tính mạng.

Nhất cử nhất động của lam y phu nhân đều bị chàng trông rõ, trong lòng rất kinh hãi, nàng cười khanh khách, nói:

- Đây cũng là một loại vũ khí, người đã biết rồi thì càng phải nên cẩn thận.

Lam y phu nhân nói xong thì tung người tới. Thân người Âu Dương Hải khẽ tránh sang, năm ngón tay vỗ lấy khuỷu tay của lam y phu nhân, chiêu này biến hóa thân bí khó lường. Lam y phu nhân khẽ kêu lên, vận người đá nhanh ra một cước. Âu Dương Hải bị cú đá ...Câu Hoàn Ngọc thoái... của nàng phải lùi lại năm bước...

Lam y phu nhân cười khanh khách, tay áo bay pháp phối, đánh ra ba chưởng nhanh như chớp. Âu Dương Hải bị một chiêu này của nàng cướp được tiên cơ, nổi giận khẽ hừ một tiếng song thủ liên hoàn đánh ra, cũng tấn công ba chiêu.

Hai bên đánh nhau dần dần trở nên khốc liệt. Quyền bay cước phóng biến hóa vạn phần, thu hút tâm thần người xem. Chả mấy chốc hai người đã đấu được hai mươi chiêu. Trong lúc kịch đấu, lam y phu nhân nghiêng người tránh một chưởng của Âu Dương Hải, bật người khẽ bung ngón tay điểm nhanh vào huệ Khúc trì của chàng.

Âu Dương Hải chuyển người xuất chưởng, bỗng nghe tiếng cười của lam y phu nhân nói:

- Cẩn thận.

Rồi chụp vào uyển mạch huyết bên hữu của chàng. Âu Dương Hải cho rằng nàng muốn búng viên thuốc kia ra, lại không ngờ rằng nàng lại chộp lấy uyển mạch của mình, chàng thất cơ một nước, lạnh lùng hừ một tiếng. Bèn chuyển năm ngón tay quạt trúng trở lại uyển mạch của nàng.

Lam y phu nhân không ngờ Âu Dương Hải lại có chiêu thức tuyệt luân như vậy, nàng cảm thấy uyển mạch nhói lên, thế tấn công lập tức chậm lại.

Nhưng lập tức lam y phu nhân đột ngột phi cước đá vào bụng dưới của chàng. Âu Dương Hải cau mày, tay trái chém xuống. Lam y phu nhân lại bị bức, phải thu chân lùi lại. Âu Dương Hải không để nàng cướp tiên cơ nữa, tay phải giơ lên đánh thốc vào ngực...Chiêu thế của chàng kỳ ảo tuyệt luân thế đánh như điểm như chém. Lam y phu nhân nhấc tay phải muốn đem viên mê hồn dược ra bắn. Nhưng thấy trước mắt hoa lên, cổ tay trái bị chộp cứng, phía sau lưng bị Âu Dương Hải chặn một chưởng, lam y phu nhân tuy quý tính mạng nhưng vẫn cười ngạo nghễ, nói:

-Ta võ công thừa nhận thua người, nhưng còn bao nhiêu người đứng đó, người nắm tay ta làm gì?

Đến lúc này Mạc Bá Thiên, Lạc phách nhân, Thiên Tuệ thiên sư, Cổ Mộc đạo trưởng, tứ đại đàn chủ Khiên Thủ bang đều đã tỉnh lại, mọi người

đang nhìn cuộc đấu của hai người . Âu Dương Hải quay đầu nhìn lại thấy mấy mươi cặp mắt đang nhìn mình, chàng hơi đỏ mặt bỏ tay xuống thả lam y phu nhân. Chợt nghe lam y phu nhân cười khanh khách một tràng ...Trước mắt Âu Dương Hải xuất hiện một luồng khói màu hồng. Hoá lam y phu nhân, ngay lúc Âu Dương Hải buông tay liền bùng viên mê hồn được.

Âu Dương Hải không những nội công thâm hậu mà còn thông minh cơ trí, lúc chàng buông cổ tay lam y phu nhân ra thì đã nín thở ngưng hô hấp, thấy làn khói vừa toả ra , chàng liền loạng choạng cố ý giả vờ bị trúng thuốc mê rồi ngã vật xuống đất. Tiếng Đông Phương Ngọc vang lên :

- Mặc tổng quản, những người đó tùy người xử trí.

Nói xong nàng chậm rãi đi tới lấy từ trong người ra một lọ thuốc, đổ ra một hoàn thuốc màu trắng nói:

- Lam phu nhân, viên thất hồn đan này phu nhân để cho hấn uống .

Ai ngờ lúc này lam y phu nhân tiếp lấy viên thất hồn đan, Âu Dương Hải ở dưới đất đột nhiên dùng chân quét một cái nhắm vào hai chân Đông Phương Ngọc. Chiêu này quả thực bất ngờ. Đông Phương Ngọc đương nhiên không thể nào tránh khỏi, bị đòn đá của chàng ngã lăn xuống đất. Âu Dương Hải lặn người đến sát bên Đông Phương Ngọc, tay trái chụp cùi chỏ của nàng bẻ lại rồi đứng lên.

Một tiếng hét vang lên, lam y phu nhân đánh ra ba chưởng . Âu Dương Hải khế vung tay phải chặn ba chưởng của lam y phu nhân, chàng cảm thấy sau lưng có một chưởng lực đánh tới .

Kình phong xé gió ào ạt...

Âu Dương Hải Xoay người kéo theo Đông Phương Ngọc tránh xa ba bước...

Quay đầu lại nhìn chỉ thấy mục già tóc đỏ hai tay cầm ngang cây trượng trúc, đảo bước như gió sấn tới đâm một trượng. Âu Dương Hải thất kinh, không ngờ bà già rằng muốn rượt này lại đi bước nhanh nhẹn như vậy, vút một cái, trượng trúc đã đâm tới trước ngực.

Âu Dương Hải thấy thế trượng của mục điểm tới kỳ ảo lạ lùng, trước thế trượng biến hoá mờ ám này, Âu Dương Hải đành phải lui một bước. Ai ngờ mục già đó giữ nguyên chiêu thức không thay đổi trượng trúc lại đâm tới.

Cứ thế ba lần, Âu Dương Hải lại bị bức phải kéo Đông Phương Ngọc liên tiếp lùi lại bảy tám bước. Mục già tóc đỏ lần thứ tư đâm tới ...Âu Dương Hải cau mày, đánh ra một chưởng. Kình phong ào ạt, uy thế bức người. Quả nhiên lúc một chưởng của Âu Dương Hải đánh ra, mục già tóc đỏ nhanh nhẹn vút trượng xông lên, dùng trảo chụp tới, tốc độ nhanh đến hoa mắt .

Âu Dương Hải biến sắc, vung tay phải đành liền ba quyền bốn chưởng, thế công mãnh liệt. Bảy chiêu cấp công này quả thực là tuyệt chiêu võ lâm

hiếm thấy một lần, mỗi một quyền một chiêu Âu Dương Hải đánh ra đều là sở học chưa từng nghe chưa từng thấy. Thế xông tới của mụ già tóc đỏ bị ngăn trở mặt.

Mụ già lùi lại nhưng hai tay liên tiếp thi triển những chiêu thức điểm huyết bắt gân rất lạ lùng. Chớp mắt, Âu Dương Hải đã đánh hết bảy chiêu. Mụ già áo đỏ múa lộng hai tay liên tục, kinh lực kêu vù vù ...

Mụ lại đánh ra bảy chiêu. Bảy chiêu, chiêu pháp này rất quái dị, Âu Dương Hải phải lùi bảy bước. Cao thủ giao đấu, tốc độ như điện, một chút sơ hở cũng có thể dẫn đến cái chết, lúc này hai bên đã đánh nhau đến mức độ sống chết.

Đôi mắt Âu Dương Hải bắn hàn quang, quát to một tiếng, tả chiêu đẩy ra từ từ ... Mụ già tóc đỏ quả nhiên không phải tầm thường, mụ thấy thế chiêu của Âu Dương Hải đánh ra có tiếng gió nhưng không dám coi thường, bèn thoái bộ né tránh .

Bỗng nhiên, một tiếng kêu rú thê thảm ... Chín người lạc hồn phách nhân chậm chậm đi tới, một người trong đó ộc máu chết tươi, thân mình nhũ ra ngã nhoài xuống, người như bị hút sạch máu, tan nát thịt xương, chỉ còn lại một lớp da. Mụ già tóc đỏ nghe tiếng rú ... Chợt nghe Đông Phương Ngọc kêu:

- Lão lão! Dừng tay!

Thân mình của mụ già tóc đỏ quả nhiên dừng lại. Đông Phương Ngọc bị Âu Dương Hải bẻ tay mặt vẫn không biến sắc, nhưng nàng trông thấy thảm trạng của Lạc phách nhân, khuôn mặt xinh đẹp liền biến sắc, nàng lạnh lùng hỏi Âu Dương Hải :

- Hắn bị ngươi giết chết phải không?

Ngón tay nàng chỉ Lạc phách nhân phía dưới. Lúc này chợt thấy bọn Thiên Tuệ thiên sư đều vây lại. Mạc Bá Thiên phát tay muốn kêu Lạc phách nhân xuất kích. Nhưng Đông Phương Ngọc đã lên tiếng :

- Trận chiến hôm nay dừng lại ở đây, Mạc tông quản, ngươi bãi chiến được rồi.

Chợt thấy Cổ Mộc đạo trưởng bước đến bên cạnh cái xác Lạc phách nhân, thê lương nói :

- Khô Mộc sư đệ, sư đệ chết sao quá thảm thương!

Cổ Mộc đạo trưởng nói mấy câu này, nước mắt lưng tròng, thì ra Lạc phách nhân này là Khô Mộc đạo trưởng trong Thanh Thành tam kiếm. Âu Dương Hải thấy tình cảnh như vậy, trong lòng vô cùng bồi hồi, người chàng run lên, buông rời cánh tay của Đông Phương Ngọc. Mụ già tóc đỏ vụt một cái đã lao đến giữa chàng và Đông Phương Ngọc.

Thiếu 2 trang

- Hần là đệ tử của bốn giáo, chuyện hậu sự của hần, tự khắc có người của bốn giáo an bài .

Cổ Mộc mặt nổi sát khí, từ từ đi tới Mạc Bá Thiên ..Nhưng chợt nghe Đông Phương Ngọc quát:

- Ta đã nói rồi , không được động can qua nữa, Mạc tổng quản người lui ra, thi thể của Lạc phách nhân số mười hai để họ thu liệm cho xong .

Mạc Bá Thiên không dám làm trái lệnh , đáp:

- Vâng.

Rồi cúi mình đi ra. Âu Dương Hải từ từ đi đến trước Cổ Mộc, cung thân thi lễ, nói:

- Vãn bối rất là hối tiếc...

Cổ Mộc đạo trưởng biết sự khó xử trong lòng của Âu Dương Hải, ông khẽ nghiêng nét mặt nói:

- Âu Dương thiếu hiệp , đừng vì chuyện này mà dẫn vạt mình, ôi...

Ông thở dài một tiếng, nói tiếp :

- Sự đệ của bản đạo đã trùng sự ám toán của Bạch Hoàng giáo sớm muộn gì thì cũng chết, hôm nay y có thể sớm thoát ly khỏi bẽ khổ, bản đạo phải cảm ơn Âu Dương thiếu hiệp.

Âu Dương Hải nghe xong ngửa đầu nhìn trời nói :

- Tại hạ Âu Dương Hải một ngày còn ở trên đời, thế phải có cách giải cứu bọn họ.

Chàng nói xong, quay đầu lại nói với Đông Phương Ngọc:

- Người phải dẫn chúng ta đi gặp Khiên Thủ bang chủ

Đông Phương Ngọc thần nhiên nói:

- Các người hãy đi theo ta.

Dưới bóng trăng sắp tàn rải rác, Đông Phương Ngọc dẫn đầu chậm chậm đi ra khỏi toà thế viện.

Âu Dương Hải và quần hào võ lâm đi sau. Đột nhiên Đông Phương Ngọc dừng lại, quay đầu nói:

- Trước tiên ta phải cảnh cáo các người, nếu gặp Khiên Thủ bang chủ xong, các người không một ai có thể sống sót, nếu còn muốn bảo lưu tính mạng thì không nên đi.

Nàng vừa nói xong, có rất nhiều người quay đầu đi ra, còn lại hai mươi bảy người. Âu Dương Hải đã biết nơi này hung hiểm khó tránh, nên nói lớn:

- Các chư vị, nếu không có liên quan đến Khiên Thủ bang thì bắt tất phải mạo hiểm. Thế là trong hai mươi bảy người còn lại có sáu người ra đi.

Cổ Mộc đạo trưởng khẽ thở dài mới với bốn đạo sĩ sau lưng rằng:

- Thanh Phong, Ninh Hạc, Trùng Dương, Đoan Huy, bốn người các người hãy an táng thi thể sư thúc xong thì cũng nên chôn những cái xác này cho tốt.

Thiếu Lâm Thiên Tuệ thiên sư miệng niệm một tiếng A di đà Phật, nói :

- Thiết Minh, chín người các người cũng giúp họ chôn cất cho những người chết. Lúc này chỉ còn lại Âu Dương Hải, Thiên Tuệ thiền sư, Cổ Mộc đạo trưởng, Khiên Thủ bang tứ đại đàn chủ tổng cộng bảy người. Đông Phương Ngọc đưa đôi mắt xinh đẹp lướt nhìn qua bảy người, trên môi hé một nụ cười, nói:

- Chư vị xem thường cái chết quả thật làm người ta khâm phục. Mời!. Nói xong nàng liền cất bước, mọi người đều đi theo sau .

Hết chương 5

- Xin bạn ghé thăm:
<http://tangkinhcac.maihoatrang.com>
để có các hồi truyện mới nhất của bộ truyện này.
- Nếu bạn muốn giúp đỡ cũng như biết tình hình đánh máy các bộ truyện mới nhất. Xin ghé thăm diễn đàn Mai Hoa Trang:
<http://www.maihoatrang.net>
và vào mục Mai Hoa Chỉ Pháp Luyện Tâm Đường
- Tham gia trò chơi kiếm hiệp Huyết Sử Võ Lâm tại địa chỉ:
<http://www.maihoatrang.net/games/hsvl/>
- Trang thơ Đường của Mai Hoa Trang:
<http://thivien.maihoatrang.com>